Nr. 6. Warszawa, dnia 30 listopada 1923 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 40.000 Mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 62-20.

Adres Administracji: ul. Senatorska Nr. 12, pałac Blanka. Tel. Nr. 87-02.

Przegląd

ważniejszych ustaw i rozporządzeń, ogłoszonych w Dzienniku Ustaw R. P.

Poz. Dz. Ust.

776. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 września 1923 r. w przedmiocie składu komisji szacunkowych, przewidzianych w art. 3 p. *a)* ustawy z dnia 14 lipca 1920 roku o utworzeniu Urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami, grożącemi Państwu kleską powszechną.

780. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 12 września 1923 r. w sprawie opłat za rozpatrywanie obrazów kinematograficznych.

794. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Poczt i Telegrafów z d. 25 sierpnia 1923 r., zawierające przepisy wykonawcze dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

795. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 25 sierpnia 1923 r., zawierające przepisy wykonawcze dla b. dzielnicy austrjackiej w przedmiocie należytości od przeniesień majątku pod tytułem darmym.

796. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 25 sierpnia 1923 r., zawierające przepisy wykonawcze dla obszaru województw: pomorskiego i poznańskiego w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

817. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 października 1923 r. w przedmiocie wyłączenia gminy Raba Wyżna z powiatu politycznego i obszaru działania samorządowej reprezentacji powiatowej Myślenice, a wcielenia do powiatu politycznego i obszaru działania samorządowej reprezentacji powiatowej Nowy Targ.

818. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 października 1923 r. w sprawie podwyższenia djet dziennych.

822. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 31 sierpnia 1923 r. w przedmiocie podwyższenia opłat szynkarskich i konsumcyjnych od piwa na obszarze b. Galicji.

823. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 25 września 1923 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. o poborze daniny lasowej na cele odbudowy kraju.

828. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 października 1923 r. w przedmiocie wycofania z obiegu biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, wypuszczonych w 1917 r. (t. zw. not Kriesa).

842. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 13 października 1923 r. w przedmiocie zmiany § 5 rozporządzenia Ministra Przemys[łu] i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawie[dliwości] oraz Ministrem Spraw Wewnętrzny[ch] z dnia 11 lipca 1923 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 1 maja 1923 r. w przedmiocie zakupu ropy bruttowej dla Państwowej Fabryki Olejów Mineralnych w Drohobyczu.

852. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn[ia] 15 października 1923 r. w przedmiocie podwy[ż]szenia opłat od zgłoszeń statystycznych przy za[]granicznym obrocie towarów.

858. Rozporządzenie Rady Ministrów z dn[ia] 22 października 1923 r. w przedmiocie zmia[n] w kwotach pieniężnych, określonych w przep[i]sach karnych, karno-administracyjnych i niekt[ó]rych skarbowych oraz w przepisach porządk[o]wych i dyscyplinarnych.

875. Rozporządzenie Ministra Spraw We[]wnętrznych z dnia 9 października 1923 r. w spra[]wie ujawniania zapasów przedmiotów powsze[ch]nego użytku.

888 Rozporządzenie Ministra Spraw We[]wnętrznych z dnia 17 października 1923 r. o roz[]ciągnięciu mocy obowiązującej dekretu z dni[a] 4 lutego 1919 r. o samorządzie miejskim na mia[]sto Rajgród powiatu szczuczyńskiego.

889. Rozporządzenie Ministra Rolnictw[a] i Dóbr Pańswowych z dnia 13 październik[a] 1923 r., wydane w porozumieniu z Ministram[i] Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Przemy[]słu i Handlu oraz Skarku w przedmiocie wyko[]nania § 15 ustawy o rybołóstwie z dnia 31 paź[]dziernika 1887 r.

898. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 października 1923 r. w przedmiocie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na chorobę Heine-Medina (polyomyllitis anterior).

899. Rozporządzenie Ministra Spraw We[]wnętrznych z dnia 17 października 1923 r. o ro[z]wiązaniu gminy Pańkowce, utworzeniu gminy Ł[]nowce oraz zmianie granic gmin Białozorka[] szogródek w powiecie Krzemienieckim.

911. Rozporządzenie Rady Ministrów [] 22 października 1923 r. w przedmiocie po[] szenia niektórych norm zasiłków dla rodzin [] powołanych na ćwiczenia wojskowe.

919. Rozporządzenie Ministra Wyznań [Re]ligijnych i Oświecenia Publicznego z d. 23 p[aź]dziernika 1923 r. w sprawie wykonania ustaw[y] z dnia 8 sierpnia 1923 r. w przedmiocie upoważ[]nienia zarządów gmin do czasowego zajmowania lokali szkolnych na cele powszechnego nauczania.

924. Ustawa z d. 9 października 1923 r. o upo[]sażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska.

936. Rozporządzenie Rady Ministrów z dni[a] 5 listopada 1923 r. w sprawie podwyższenia dje[t] dziennych.

937. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1923 r. w przedmiocie ustalenia n[a] miesiące październik i listopad 1923 r. mnożnej, miarodajnej dla określenia uposażenia funkcjonarjuszów państwowych i wojska.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

134.

Okólnik (98) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: w Warszawie, Lublinie, Łodzi, Kielcach, Białymstoku, Nowogródku, Brześciu n/B. i Łucku oraz Delegata Rządu w Wilnie w sprawie wymiaru i poboru dodatków komunalnych do państwowych podatków gruntowego i podymnego.

W związku z wydanym przez Ministerstwo Skarbu, a dołączonym obok w odpisie okólnikiem do Izb Skarbowych na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej z dnia 8 sierpnia r. b. L. 2803 (Dep. Opłat Wydz. IV) w sprawie wymiaru i poboru dodatków komunalnych do państwowych podatków gruntowego i podymnego na podstawie nowej ustawy z dnia 15 czerwca r. b. (Dz. Ust. Nr. 65, r. 1923, poz. 505), Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że powołana w tymże okólniku Ustawa o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, która określa udział poszczególnych związków komunalnych w obciążeniu gruntów i budynków podatkami komunalnemi, względnie dodatkami komunalnemi do podatków państwowych, — uchwalona już została przez obie Izby prawodawcze i niebawem ukaże się w „Dz. Ustaw“.

Celem wymiaru i poboru wspomnianych wyżej dodatków komunalnych do podatków państwowych gruntowego i podymnego w myśl wymienionego na wstępie okólnika Ministerstwa Skarbu, zechce Pan Wojewoda (Delegat) w drodze właściwej zalecić zainteresowanym związkom komunalnym powzięcie przez ich reprezentacje uchwał o poborze tych dodatków w granicach, określonych art. 14 Ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 65/1923, poz. 505) z uwzględnieniem podziału tych dodatków wskazanego w przyległym okólniku.

Uchwały te, jak i sporządzone według wzoru, dołączonego do okólnika Ministerstwa Skarbu z d. 8 sierpnia r. b. L. 2803 (Dep. Opłat Wydz. IV) wykazy sum, pobranych na podstawie dotychczasowych ustaw, wzgl. statutów na 1923 r. tytułem bądź dodatków do podatków państwowych gruntowego i podymnego, bądź samoistnych podatków i składek, obciążających grunty i budynki, — winny być przesłane właściwym urzędom skarbowym, a to we własnym interesie odnośnych zarządów komunalnych w czasie możliwie najkrótszym.

Zarazem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca wydać stosowne zarządzenie, aby gminy wiejskie z kwot, otrzymanych z tytułu dodatków do podatków państwowych gruntowego i podymnego, odstąpiły gromadom wiejskim odpowiednio do art. 3 lit. *B* punkt 2) Ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, 5% na pokrycie wydatków tychże gromad.

Warszawa, d. 28 sierpnia 1923 r. (SZ. 5953/23).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

Okólnikiem z d. 20 czerwca 1923 r. L. Dep. Podatków 532/IV, Ministerstwo Skarbu wydało szczegółowe zarządzenia w sprawie wymiaru i poboru państwowych podatków gruntowego i podymnego na r. 1923 na podstawie nowej ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, doz. 505).

Wydanie jednoczesne podobnych zarządzeń co do wymiaru i poboru dodatków komunalnych do wspomnianych podatków na podstawie art 14 cytowanej ustawy nie mogło nastąpić, albowiem związki komunalne:

a) dotychczas nie powzięły uchwał, co do wysokości stopy procentowej tych dodatków w granicach, określonych art. 14 wspomnianej ustawy;

b) przeważnie pobrały już na r. 1923 znaczne sumy, które winny być zaliczone na dodatki do podatków państwowych od gruntów i budynków, a które niejednokrotnie przewyższają należność związków komunalnych z tytułu dodatków, określonych w art. 14 powołanej ustawy, conajmniej za pierwsze półrocze 1923 r.

Z drugiej strony Ministerstwo Skarbu wyczekiwało także rezultatu obrad w Sejmie nad rządowem przedłożeniem ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, która określa udział poszczególnych związków komunalnych w obciążeniu gruntów i budynków podatkami komunalnemi, wzgl. dodatkami komunalnemi do państwowych podatków.

Ustawa z dnia 2 b. m. została przez Sejm uchwaloną i zawiera odnośnie do podatków komunalnych od gruntów i budynków w b. dzielnicy rosyjskiej następujące postanowienia:

I. Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 505) najbliższego łącznego obciążenia gruntów i budynków, położonych poza obszarem gmin miejskich, podatkami komunalnymi korzystać mogą:

a) gminy wiejskie do wysokości 40%;

b) powiatowe związki komunalne do wysokości 50%.

Gminy wiejskie są obowiązane z wpływów z powyższego podatku odstąpić 5% gromadom wiejskim na pokrycie wydatków tychże gromad. Gminy wiejskie mogą przekroczyć normę 40% tylko za zgodą Wydziału Powiatowego.

II. Z dozwolonego ustawą z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 65, poz. 505) najwyższego łącznego obciążenia gruntów na obszarze gmin miejskich podatkami komunalnemi gminy miejskie nie wydzielone mogą korzystać do wysokości 70%, a powiatowe związki komunalne do wysokości

20%, gminy miejskie wydzielone do wysokości 90%.

III. Samorządowi Wojewódzkiemu zastrzega się prawo korzystania z najwyższego dozwolonego obciążenia gruntów i budynków do wysokości 10%, które aż do wprowadzenia w życie samorządu Wojewódzkiego przypadają powiatowym związkom komunalnym.

IV. Od gruntów i budynków, położonych poza obszarem gmin miejskich, mogą być pobierane podatki komunalne tylko w postaci dodatków do podatków państwowych od gruntów i podatków. Podatek komunalny od gruntów, położonych na obszarze gmin miejskich, może być pobierany w postaci dodatku do państwowego podatku gruntowego albo w postaci samoistnego podatku

V. Uchwały w sprawie pobierania dodatków komunalnych do podatków państwowych nie wymagają zatwierdzenia przez władze nadzorcze.

Ministerstwo Skarbu, przewidując zatwierdzenie wspomnianej ustawy przez Senat Rzeczypospolitej, zwraca się jednocześnie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o spowodowanie w drodze właściwej, aby związki komunalne bezzwłocznie:

a) powzięły uchwały, co do wysokości dodatków państwowych w granicach maximum 100%, wspólnego dla samorządu wszelkich kategorji, uwzględniając wyżej wskazane normy, co do podziału tego maximum i wspomniane uchwały przesłały właściwym urzędom skarbowym;

b) zestawiły i właściwym urzędom skarbowym przesłały według przyległego schematu wykazu sum, pobranych na podstawie dotychczasowych ustaw, względnie statutów na r. 1923 z tytułu bądź dodatków do podatków państwowych gruntowego i podymnego bądź samoistnych podatków i składek na cele ogólne i specjalne samorządu, o ile te podatki i składki rozłożone są na grunty i budynki. Sumy te według art 75 uchwalonej przez Sejm ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych podlegają zaliczeniu na poczet określonych w art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. Ust R. P. Nr. 65, poz. 505) dodatków do państwowych podatków od gruntów i budynków na r. 1923.

Urzędy skarbowe winny na podstawie przedłożonych sobie uchwał i wykazów natychmiast po ich otrzymaniu obliczyć należność poszczególnych związków komunalnych od płatników podatku gruntowego i podymnego z tytułu komunalnych dodatków na 1923 r. według następujących wskazówek:

Za podstawę dodatków na rzecz związków komunalnych na r. 1923 r. należy przyjąć całą według ksiąg bierczych na mocy powołanego na wstępie reskryptu z dnia 20 czerwca 1923 r. L. D P. 532/IV ustaloną należność państwowego podatku gruntowego (tak dworskiego, jak i włościańskiego po wsiach, kolonjach i osadach, jak i na obszarze miast i miasteczek) oraz państwowego podatku podymnego, a zatem:

a) pełne kwoty państwowego podatku gruntowego, t. j. podatku według księgi bierczej na r. 1922 bez 900% dodatku pomnożony przez 1.000 (wzgl. cały podatek pomnożony przez 100), (vide przykład w powołanym reskrypcie);

b) podwyższone kwoty podatku budynkowego (podymnego), wyszczególnione w art. 3 lit. *A*, *B*, *C* cyt. ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r.

Od określonych pod *a)* i *b)* kwot podatku gruntowego i budynkowego należy przypisać dodatki samorządowe według stopy procentowej, uchwalonej przez poszczególne związki komunalne według norm powyżej wskazanych.

Nadmienia się, że podwyższenie normy 100% do 150% w stosunku do tej części państwowego podatku gruntowego, która nie obejmuje oddzielnego dodatku (art. 2 cyt. ustawy z d. 15 czerwca 1923 r.) może nastąpić w wyjątkowych zasługujących na uwzględnienie wypadkach, w razie zatwierdzenia odnośnej uchwały przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Na poczet tak obliczonych podatków komunalnych należy zaliczyć sumy, jakie według przedłożonych wykazów z wyżej wskazanych tytułów podane zostały na r. 1923 przez poszczególne związki komunalne.

O ile po tym zaliczeniu pozostaną jeszcze niepokryte zaległości z tytułu dodatku za I półrocze 1923 r. należy je ściągnąć łącznie z dodatkami za II półrocze 1923 r., a zatem łącznie z drugą ratą podatku państwowego gruntowego i podymnego, zapadającą dnia 1 listopada r. b. z dodatków do podatków za II półrocze 1923 r. należy potrącić także pobrane przez związki komunalne sumy, które w dodatkach do podatków za I półrocze 1923 r. nie znalazły pokrycia

Sumy, które według powyższych wskazówek mają być wypłacone związkom komunalnym, należy im bezzwłocznie po pobraniu wypłacić. Wypłaty te mają być jednak uskutecznione tylko zaliczkowo na poczet wpływów podatkowych, jakie przypadną wspomnianym związkom komunalnym na podstawie nowej ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, a gdyby ustawa ta w roku bieżącym nie urosła w moc prawa — na poczet wpływów podatkowych na podstawie dotychczasowych ustaw.

Z sum, które według powyższych wskazówek przypadną do zapłaty na rzecz poszczególnych związków komunalnych, należy ściągnąć zaliczki dotychczas im wypłacone ze skarbu Państwa na poczet komunalnych wpływów podatków i o ściągniętej zaliczce zawiadomić Departament Budżetowy Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dnia 8 sierpnia 1923 r.
(L. 2803 (Dep. Opłat Wydz. IV).

Za Ministra Skarbu
(—) *Markowski*
Podsekretarz Stanu.

Załącznik do L. D. 2803/IV.

W Y K A Z

pobranych w r. 1923 na rzecz Związków Kom[illegible]dodatków do podatku gruntowego i budynkowego oraz samoistnych podatków komunalnych — celem obliczenia do[illegible] podatków grunt. i budynk. na r. 1923 na podstawie nowej ustawy o wyrównaniu podatków gruntowych i budynkowych z d. 15 czerwca 1923 r. (D. U. R. P. Nr. 65, p. 505) art. 14 cyt. ustawy.

Nr. porządkowy	Nazwa nieruchomości ziemskiej (dworskiej) lub nazwa wsi, osady lub kolonji (włościańskiej), oznaczenie nieruchomości w mieście (miasteczku) *)	IMIĘ i NAZWISKO płatnika	Pobrano w roku 1923 na rzecz zwiazków samorządowych (powiatowych gminnych)														UWAGI
			% dodatków do państwowych podatków				Samoistnych podatków komunalnych (na cele ogólne i specjalne)										
			Do głównego gruntowego (dworskiego i włościańskiego)	Do dodatkowego gruntowego (dworski i włościański)	Do podymnego (budynkowego) główn. i dodatkow. z. d. dworsk. i osad włościańsk.)	RAZEM	Składka gruntowa od morgi	Podatek drogowy od gruntów i budynków	20 % od składki ogniowej z budynków na rzecz pożarnictwa	Podatek od eksploatacji lasów	Podatek od torfowisk	Podatek od zarybionych stawów	Podatek od sadów	Inne podatki, obciążające własność rolną	RAZEM (poz. 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 i 15	Pobrano ogólnie poz. 7 i 16	
			Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	Mk.	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	

*) Nieruchomości charakteru miejskiego, położone poza granicami przestrzeni zaludnienia miast i miasteczek, nie przeznaczone dla miejskiej osiadłości.

135.

Okólnik (99) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie postanowienia, dotyczącego korespondencji władz administracyjnych II i I instancji: 1) z placówkami R. P. zagranicą; 2) z placówkami konsularnemi obcych państw w Polsce i 3) z Urzędami Zagranicznemi.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych zarządza, co następuje:

I.

Korespondencja władz administr. II i I instancji z plac. R. P. zagranicą.

Władze administracyjne tak I jak i II instancji winny w granicach swej kompetencji korespondować z placówkami R. P. zagranicą bezpośrednio.

Wyjątek stanowią sprawy:

1) poufne;

2) natury politycznej;

3) sprawy przesyłek pieniężnych, a mianowicie: o ile do odnośnego pisma ma być dołączona kwota pieniężna lub przedmiot wartościowy.

Sprawy, wyszczególnione w punktach od 1 do 3 winny być przedkładane w toku instancji Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, które nada im dalszy bieg. Ponadto, o ile korespondencja dotyczy ważniejszej sprawy gospodarczo-administracyjnej lub interesów zbiorowych i powstaje wątpliwość co do sposobu jej załatwienia należy całą korespondencję wraz z projektem odpowiedzi przedłożyć Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Korespondencja z placówkami R P. w Rosji i na Ukrainie odbywa się na tych samych zasadach z tem tylko ograniczeniem, że pisma i przesyłki kierować należy odpowiednio zaadresowane i zakopertowane wprost do Głównego Biura Ekspedycyjnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych, które uskuteczni dalszą ich wysyłkę.

O ile w związku z korespondencją placówek R. P. zagranicą z władzami administr. II i I instancji zachodzi potrzeba pobrania opłat stemplowych od osob, zamieszkałych na terytorjum R. P., odnośne władze administracyjne będą pobierały na żądanie placówek należną opłatę stemplową w znaczkach, znaczki te po skasowaniu zachowają w swoich aktach, nie zawiadamiając o tem interesowanej placówki.

Na kopertach pism, kierowanych do placówek R P. zagranicą, należy umieszczać adres *wyłącznie w języku francuskim* z podaniem ulicy i numeru domu, w którym mieści się placówka. Nadmienia się, że do tych korespondencji nie należy bezwarunkowo używać kopert, pozostałych po byłych urzędach państw zaborczych, nawet gdyby koperty te miały odnośny napis przekreślony.

Adresy winny brzmieć następująco:

A la Légation de la République Polonaise
à ....
(nazwa miejscowości)
Nr., rue, place.

Au Consulat Général
à ....
(nazwa miejscowości)
Nr., rue, place.

Au Vice-Consulat
à ....
(nazwa miejscowości)
Nr., rue, place.

A l'Agence Consulaire
à ....
(nazwa miejscowości)
Nr., rue, place.

Skrót telegraficzny, zarejestrowany we wszystkich urzędach pocztowych miejscowości, w których znajdują się placówki R. P. brzmi:

Polmission à ....(poselstwo).
Polconsul à ....(konsulat).

Szczególną uwagę należy zwrócić na właściwe frankowanie korespondencji, wysyłanej za granicę. Nienależyte zatem frankowanie naraża placówki częstokroć na poważne straty, wywołane koniecznością dopłaty, którą uskutecznia się w walucie obcej.

Należy pilnie przestrzegać wszelkich zmian w taryfie pocztowej, które są ogłaszane w „Dz. Ustaw".

II.

Korespondencja władz II i I inst. z placówkami konsul. obcych Państw i misjami zagranicznemi w Polsce.

Korespondencja władz administr. II i I instancji z Konsulatami i Wydziałami Konsularnemi przy poselstwach obcych Państw w Polsce odbywa się bezpośrednio i naodwrót Konsulatom i Wydziałom Konsularnym przysługuje również prawo do bezpośredniego korespondowania ze wszystkimi urzędami w ich okręgach konsularnych.

Korespondencja ta ma się odbywać w języku polskim. Jeżeli więc od Konsulatu, wzgl. Wydziału Konsularnego wpłynie pismo, zredagowane w języku obcym, pismo takie należy bezzwłocznie zwrócić z nadmienieniem, że może być załatwione po przetłómaczeniu na język polski.

Korespondencja powyższa nie może obejmować spraw o charakterze politycznym, wypadków interwencji w obronie zbiorowych interesów obcokrajowców np. majątkowych, bezpieczeństwa etc. wypadków interwencli z powodu zastosowania prawa odwetu (retorsji) przez władze polskie, wypadków niedostatecznie legitymowanej interwencji (np. w obronie polskiego obywatela lub też obcokrajowca, lecz nie podlegającego pieczy danego konsulatu), wreszcie spraw, wynikających z wykonania umów międzynarodowych. Sprawy te, zastrzega do swej decyzji Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Pisma Konsulatów państw obcych w powyższych sprawach, otrzymane przez władze II. wzgl. I instancji, winny być po należytym przygotowaniu przez ustalenie stanu faktycznego oraz zebraniu potrzebnych do wyjaśnienia informacji, przedkładane wraz ze sprawozdaniem Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, które udzieli odpowiedzi odnośnej placówce zagranicznej.

Jeżeli dochodzenia, wdrożone w pewnej sprawie wskutek interwencji Konsulatów, stwierdziły fakt naruszenia prawa przez władze niższe w stosunku do obcokrajowca, winni Panowie Wojewodowie odnośne zarządzenia uchylić z urzędu, nie czekając na polecenie władzy wyższej i donieść jej o tem.

O ile okaże się, że interwencja konsulatu jest zbyteczną, gdyż w odnośnym wypadku obcokrajowiec winien był użyć sam właściwych środków prawnych, należy o tem Konsulat zawiadomić z prośbą o stosowne pouczenie osoby interesowanej.

Jeżeliby władze administracyjne I instancji miały wątpliwości, co do sposobu załatwienia konkretnej sprawy, poruszonej przez Konsulat, winny przedłożyć odnośne akta wraz z ewentualnym projektem załatwienia do decyzji P. Wojewody.

Korespondencję placówek konsularnych obcych państw, w której załatwienie nie leży w kompetencji władz administracyjnych II i I instancji, należy przesłać bezzwłocznie do kompetentnego urzędu i zawiadomić o tem jednocześnie interesowaną placówkę.

Zaznacza się, że gdy zachodzi potrzeba przeprowadzenia korespondencji z zagranicą w sprawach, dotyczących obywateli polskich (zebranie informacji zagranicą), uzyskanie dokumentu z zagranicy etc., należy zwracać się nie do odnośnej placówki konsularnej państwa obcego, lecz do właściwej polskiej placówki zagranicą.

Postanowienia powyższe nie dotyczą korespondencji z placówkami konsularnemi Rosji i Ukrainy do czasu zawarcia umowy konsularnej z rzeczonemi państwami, o czem zostaną Panowie Wojewodowie w swoim czasie zawiadomieni.

Misje specjalne, t. j. wojskowe, kolejowe, ekonomiczne i t d. korespondują bezpośrednio z pokrewnemi władzami i urzędami w Polsce, z innemi zaś za pośrednictwem urzędów administracyjnych II instancji.

Misje humanitarne korespondują za pośrednictwem Biura Misji Zagranicznych przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych.

Poselstwa obcych państw w Polsce w przeciwstawieniu do konsulatów i wydziałów konsularnych przy poselstwach, mogą korespondować z urzędami R. P. jedynie za posrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Urzędom Paszportowym państw obcych w Polsce przysługuje prawo do bezpośredniego korespondowania z urzędami administracyjnemi II i I instancji jedynie w sprawach paszportowych.

III.

Korespodencja urzędów administracyjnych II i I inst. z urzędami zagranicznych państw zagranicą oraz z ob. państw obcych zamieszkałych zagranicą.

Korespondencja urzędów administracyjnych II i I instancji z urzędami państw zagranicznych może się odbywać tylko w drodze dyplomatyczno-konsularnej, t. zn. za pośrednictwem odnośnego konsulatu R. P. zagranicą, który pośredniczy w dalszem załatwieniu.

Odwrotnie urzędy zagranicznych państw mogą korespondować z urzędami administracyjnemi R. P. tylko za pośrednictwem swoich placówek konsularnych w Polsce, o ile w tym przedmiocie nie została zawarta specjalna umowa z odnośnem państwem.

Obywatele państw obcych, zamieszkali zagranicą, mają korespondować z władzami administracyjnemi polskiemi również za pośrednictwem swoich placówek konsularnych w Polsce.

Wszelką korespondencję urzędów państw zagranicznych i podania obywateli państw obcych, zamieszkałych zagranicą, zredagowane w języku obcym, skierowane do urzędów administracyjnych II i I instancji z pominięciem drogi dyplomatyczno-konsularnej, należy niezwłocznie przesłać konsulatowi, wzgl. wydziałowi konsularnemu przy poselstwie odnośnego państwa z nadmienieniem, że danej sprawy nie poddaje się urzędowaniu wobec nienadesłania jej w drodze dyplomatyczno-konsularnej.

Powyższe nie dotyczy podań obywateli państw obcych, zamieszkałych zagranicą, o ile podania te są zredagowane w języku polskim. W tych wypadkach należy udzielić odpowiedzi za pośrednictwem odnośnej placówki R. P. zagranicą.

O ile podanie nie było zaopatrzone w obowiązującą na terytorium Rzeczypospolitej opłatę stemplową, placówka R. P. zagranicą ściągnie od petenta opłatę stemplową na żądanie odnośnej władzy administracyjnej oraz ewent. koszta, związane z załatwieniem danej sprawy.

IV.

Policja Państwowa i Urzędy Komunalne.

Organa Policji Państwowej mają prawo bezpośredniego korespondowania z polskiemi placówkami dyplomatyczno-konsularnemi zagranicą oraz z takiemiż placówkami zagranicznemi w Polsce tylko w sprawach pościgowych i to na zasadzie specjalnych przepisów.

V.

W sprawie korespondowania władz i urzędów komunalnych wydana zostanie osobna instrukcja.

Dotychczasowe przepisy, zawarte w okólnikach Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 25 z dnia 11 maja 1921 r. Nr. Pr. 538 i Nr. 93 z dnia 30 września 1921 r. Nr. Pr. 2790 piśmie okólnem Nr. SM. 3396 z dnia 22 marca 1922 r., w piśmie okólnem Nr. Pr. 6061 z dnia 12 sierpnia 1922 r. i okólniku Nr. 1357 z dnia 11 października 1920 r. tracą moc obowiązującą. Okólniki Nr. 175 z dnia 28 grudnia 1922 r. (Nr. BB 22145) i Nr. 33 z dnia 26 marca 1922 r. (Nr. AE. 988/22) obowiązują nadal.

Zechce Pan wydać bezzwłocznie zarządzenie podległym sobie urzędom zgodne z postanowieniami niniejszego okólnika, wskazując zarazem na konieczność ścisłego przestrzegania zasad, wyrażonych w tym okólniku.

Ponadto należy zarządzić i dopilnować, aby wszelkie pisma placówek R. P. zagranicą, placówek konsularnych, wzgl. wydziałów konsularnych przy poselstwach obcych państw w Polsce i urzędów zagranicznych traktowano, jako sprawy pilne, a odpowiedzi udzielano z możliwym pośpiechem W szczególności wszelka korespondencja, oznaczone pieczęcią Ministerstwa Spraw Zagranicznych

Interwencja Państwa Obcego: załatwić natychmiast

ma być załatwiana jako terminowa.

W wypadkach, gdy konkretna sprawa wymaga dłuższego urzędowania z przyczyn uzasadnionych, wówczas o każdej takiej zachodzącej przeszkodzie należy zawiadomić interesowany urząd.

Odpowiedź, udzielona na skutek odniesienia się każdego z wyżej wymienionych urzędów winna być opracowana na podstawie posiadanego materjału. Nie należy przeto bezwarunkowo przesyłać aktów dochodzeń w postaci wywiadów policyjnych, raportów, sprawozdań urzędów gminnych i t. p.

Przypomina się, że w myśl organizacyjnych przepisów urzędy administracyjne II i I instancji winny korespondencję, przeznaczoną dla Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz odpowiedzi na ewentualne zapytania, otrzymane od Ministerstwa Spraw Zagranicznych przedkładać (urzędy I instancji w drodze służbowej) Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Załącza się.................................egzemplarzy „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Zagranicznych" Nr. 3 z dnia 15 lutego r b, zawierający spis konsulatów i wydziałów konsularnych przy poselstwach obcych państw w Polsce wraz z oznaczeniem ich kompetencji terytorjalnych oraz sieć polskich placówek dyplomatycznych i konsularnych zagranicą, dla użytku urzędowego podległych Panu urzędów administracyjnych I instancji.

Zarazem załącza się spis miejscowości zagranicznych, będących siedzibą placówek zagranicznych R. P. w języku polskim i francuskim.

Warszawa, d. 28 sierpnia 1923 r. (Pr. 6708).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

SPIS

miejscowości zagranicznych, będących siedzibą placówek zagranicznych R. P.

1.	Antwerpja	—	Anvers, Belgique.
2.	Ateny	—	Athénes, Gréce.
3.	Belgrad	—	Belgrad, S. H. S.
4.	Berlin	—	Berlin, Allemagne.
5.	Bern	—	Bern, Suisse
6.	Bogumin	—	Bogumin, République Tchéco Slovaque.
7.	Bruksella	—	Bruxelles, Belgique.
8.	Budapeszt	—	Budapest, Hongrie.
9.	Buenos-Aires	—	Buenos-Aires, Argentine.
10.	Bufallo	—	Buffalo, U. S. A.
11.	Bukareszt	—	Bucarest, Roumanie.
12.	Chicago	—	Chicago, U. S. A.
13.	Chrystjanja	—	Christiania, Norge.
14.	Czerniowce	—	Czernowitz, Roumanie.
15.	Dynaburg	—	Dinaburg, Latvia.
16.	Essen	—	Essen, Allemagne.
17.	Florencja	—	Florence, Italie.
18.	Galacz	—	Galatz, Roumanie.
19.	Gdańsk	—	Danzig.
20.	Genewa	—	Genéve, Suisse.
21.	Haga	—	La Haye, Pays Bas.
22.	Hamburg	—	Hamburg, Allemagne.
23.	Helsingfors	—	Helsingfors, Finlande.
24.	Kiszyniew	—	Kichinau, Roumanie.
25	Kolonja n/R.	—	Cologne sur R., Allemagne.
26.	Konstantynopol	—	Constantinople, Turquie.
27.	Kopenhaga	—	Copenhague, Danemark
28.	Królewiec	—	Königsberg, Allemagne.
29.	Kurytyba	—	Curityba, Bresil.
30.	Kwidzyń	—	Marienwerder, Allemagne.
31.	Libawa	—	Libau, Latvia.
32.	Londyn	—	Londres, Angleterre.
33.	Lublana	—	Lublana, S. H. S.
34.	Lyon	—	Lyon, France.
35.	Madryt	—	Madrid, Espagne.
36.	Malmö	—	Malmö, Suéde.
37.	Marsylja	—	Marséille, France.
38.	Medjolan	—	Milan, Italie.
39.	Miskołcz	—	Miskolcz, Hongrie.
40.	Monachjum	—	Munich, Baviére.
41.	Montreal	—	Montreal, Canada.
42.	Nizza	—	Nice, France.
43.	Nowy-Jork	—	New-York, U. S. A.
44.	Olsztyn	—	Allenstein, Allemagne.
45.	Opole	—	Oppeln, Silésie.
46	Palermo	—	Palérme, Italie.
47.	Paryż	—	Paris, France.

48. Pittsburg	—	Pittsburg, U. S. A.	59. San-Francisko	—	San-Francisko, U. S. A.
49. Praga	—	Prague, République Tchéco-Slovaque.	60. Sztokholm	—	Stockholm, Suède.
50. Rio de Janeiro	—	Rio de Janeiro, Brésil.	61. Tryjest	—	Trieste, Italia.
51. Rewel	—	Revel, Esthonie.	62. Turyn	—	Turin, Italia.
52. Rotterdam	—	Rotterdam, Pays-Bas.	63. Tokjo	—	Tokio, Japon.
53. Ryga	—	Riga, Latvia.	64. Wiedeń	—	Vienne, Autriche.
54. Rzym	—	Rome, Italie.	65. Winnipeg	—	Winnipeg, Canada.
55. Sidney	—	Sidney, Australie.	66. Waszyngton	—	Washington, U. S. A.
56. Strassburg	—	Strassburg, France.	67. Wrocław	—	Breslau, Allemagne.
57. Sofja	—	Sofja, Bulgarie.	68. Zagrzeb	—	Zagrzeb, S. H. S.
58. Szanghaj	—	Shanghaj, Chine.	69. Zurich	—	Zurick, Suisse.

136.

Okólnik (100) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie przedkładania wniosków o odznaczenie orderem „Odrodzenia Polski".

Dotychczasowa praktyka w sprawie przedkładania wniosków o odznaczenie orderem „Odrodzenia Polski" wykazuje, że zakreślone pismem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 października 1922 r. Nr. P. O. 12122 (O. K. 152) terminy przedkładania wniosków są zbyt późne, gdyż ze względu na krótki okres czasu nie dają możności wykonania we właściwym terminie czynności, związanych z nadaniem orderu, a wskutek tego powodują następnie również opóźnienie rozesłania odznaczonych insygniów orderowych.

Z tych powodów zmieniam zakreślone wspomnianym wyżej pismem terminy i polecam przedstawić wnioski orderowe, mające służyć do ułożenia listy styczniowej r. 1924 — najpóźniej do dnia 20 września 1923 r.; wnioski zaś, mające służyć do ułożenia listy majowej r. 1924 — najpóźniej do dnia 10 stycznia 1924 r.

Zaznaczam, że wnioski, przedłożone po upływie powyższych terminów, nie będą uwzględniane.

Pozatem przypominam, że lista styczniowa ma być czysto-urzędniczą w odróżnieniu od listy majowej, która obejmować ma kandydatów jedynie z pośród kół obywatelskich.

Ponieważ według przyjętego przez Radę Ministrów klucza na r. 1924 (a więc na terminy styczniowy i majowy łącznie) przypada z resortu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ogółem 36 odznaczeń orderem „Odrodzenia Polski", zechcą Panowie przedstawiać jedynie osoby, najbardziej na odznaczenie zasługujące, w osobnem zaś piśmie zaznaczać, w jakiej kolejności traktują Panowie przedstawiane kandydatury ze względu na stopień położonych zasług.

Zwracam przytem uwagę Panów na wprowadzony w życie Ustawą z dnia 23 czerwca 1923 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 62, poz. 458) „Krzyż Zasługi", wobec czego do odznaczenia orderem „Odrodzenia Polski" winny być stosowane ściśle postanowienia art. 4 Ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 24, poz. 137), a w szczególności o ile chodzi o odznaczenie funkcjonarjuszów państwowych punkty 3, 4 i 9 tego artykułu, przyczem wymagane będzie bardzo dokładne i szczegółowe uzasadnienie wniosku na odznaczenie orderem „Odrodzenia Polski".

Przypominając wyliczone w pismach Nr. P. O. 12 122 z dnia 26 października 1922 r. (O. K. 152) i z d 20 stycznia 1923 r., Nr. P. O. 612 (OK. Nr. 4) zasady jakich przestrzegać należy przy układaniu wniosków orderowych polecam nadto przestrzegać następujących zasad:

1. We wnioskach o odznaczenie funkcjonarjuszów państwowych zaznaczyć należy, kiedy kandydat ostatnio awansował, wzgl. czy nie jest przewidziany jego awans w najbliższym czasie.
2. W ogólności zaś, we wszystkich wnioskach podać należy miejsce zamieszkania (dokładny adres) kandydata do odznaczenia, oraz Województwo, w którym jest ono położone.
3. Co się tyczy klasy orderu, należy się trzymać wskazań załączonego schematu — przyczem w wypadkach, kiedy schemat nie daje pod tym względem dostatecznej wskazówki, wnioski o odznaczenie zasługi, położone dla Państwa Polskiego od chwili jego wskrzeszenia, opiewać powinny przy pierwszym odznaczeniu z reguły na nadanie najniższego stopnia orderu.

W końcu nadmieniam, że o ile dotychczasowe wnioski Panów o odznaczenie kandydatów orderem „Odrodzenia Polski" nie zostały uwzględnione, t. j. o ile kandydaci ci nie byli dotąd ogłoszeni jako odznaczeni w „Monitorze Polskim", a Panowie trwają nadal w zamiarze ich odznaczenia, to nie wystarcza powołać się na poprzednio zgłoszony wniosek, lecz należy w takim wypadku przedstawić nowy wniosek umotywowany.

Warszawa, d. 28 sierpnia 1923 r. (OP. 9615).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

SCHEMAT

wedle którego kandydaci Ministerstw z reguły mogą być zaliczeni do poszczególnych klas orderu.

Wielka Wstęga	II st. sł. Prezes Rady Ministrów	Kardynał	Marszałek	—
Komandorja z Gwiazdą wyjątkowo Wielka Wstęga	I st. sł. Minister	Arcybiskup	—	Prezes Sądu Najwyższego
Komandorja z Gwiazdą	b. Minister	Rektor Uniwersytetu, pełniący urząd przez 2 lata z rzędu	Generał Broni	Prokurator Sądu Najwyższego
Komandorja wyjątkowo Komandorja z Gwiazdą	III st. sł. Podsekretarz Stanu, Minister Pełnomocny I klasy	Biskup, Rektor Uniwersytetu	—	—
Komandorja	IV st. sł. Dyrektor Depart., Minister Pełnom. II klasy	Profesor Uniwersytetu	Generał Dywizji, Generał Brygady	Sędziowie Sądu Najwyższego, Prezes Sądu Apelacyjnego, Prokurator Sądu Apelacyjnego
Krzyż Oficerski wyjątkowo Komandorja	V st. sł. Naczelnik Wydz., Minister Pełnom. III kl., Radca legac. I kl., Konsul gen.	—	Pułkownik, Komandor	Prezes Sądu Okręgowego
Krzyż Oficerski	VI st. sł. Sekretarz Poselstwa I kl., Radca leg. II kl. konsul.	—	Podpułkownik, Komandor-Porucznik	Sędziowie Sądu Apelacyjnego i Sądu Okręgowego, Prezes Sądu Powiatowego
Krzyż Kawalerski wyjątkowo Oficerski	VII st. sł. Sekretarz poselstwa II kl., Vice-Kons., Sekretarz kons. I kl.	—	Major, Komandor, Podpor.	Sędziowie Sądu Powiatowego
Krzyż Kawalerski	VIII st. sł. Attache poselstwa, Sekretarz konsul. II klasy	—	Kapitan, Porucznik, Podporucznik	Sędziowie powiatowi bez pełnego wykształcenia, Sędziowie obywatelscy

137.

Okólnik (101) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie przyjmowania i noszenia orderów i odznaczeń cudzoziemskich przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej (art. 96 Ustawy Konstytucji).

W myśl art. 96 Konstytucji, obywatelowi Rzeczypospolitej nie wolno przyjmować bez zezwolenia Prezydenta Rzeczypospolitej tytułów, ani orderów cudzoziemskich. W myśl powyższego, zwracam uwagę na konieczność starania się o udzielenie zezwolenia na przyjęcie i noszenie cudzoziemskich odznaczeń, tak przez tych, którzy zagraniczne tytuły i ordery już otrzymali, jakoteż i tych, którzy je w przyszłości otrzymywac będą.

Odpowiednie prośby, podające dokładnie imię i nazwisko odznaczonego, jego zawód i miejsce zamieszkania, rodzaj i wysokość odznaczenia cudzoziemskiego, daty i numer dyplomu, okoliczności i tytuł jego nadania winny być kierowane w porządku instancji do Prezydjum Rady Ministrów, prośby funkcjonarjuszów państwowych za pośrednictwem ich władz przełożonych, prośby zaś innych osób, przez właściwą władzę administracyjną I instancji, która przedstawia je instancji II, ta zaś z kolei — Ministerstwu. Do prośby należy dołączyć uwierzytelnioną kopję dyplomu, którym odznaczenie zostało nadane, lub przynajmniej urzędowe zaświadczenie (przez właściwy urząd, Ministerstwo, Wojewodę, Delegata Rządu, Komisarza Rządu, Starostę, Gł. Komendanta Policji Państwowej) wymienionych w prośbie dat i numer dyplomu oraz rodzaju i wysokości odznaczenia.

O powyższem zechcą Panowie zawiadomić w trybie wewnętrznego zarządzenia podwładnych sobie urzędników. Zaleca się również Pp. Wojewodom, Delegatowi Rządu w Wilnie oraz Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę podać do wiadomości obywateli na terytorjum, podległem władzy mieszkających, postanowienie art. 96 Konstytucji, uzupełnione wskazówkami co do treści i formy podań o udzielenie zezwolenia na przyjęcie i noszenie odznaczeń cudzoziemskich. Zarządzenie niniejsze wydaje się na podstawie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dnia 7 sierpnia 1923 r. Nr. 136/12474/II.

Warszawa, d. 28 sierpnia 1923 r. (OP. 9446).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Kiernik.*

138.

Okólnik (102) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie wyjaśnienia § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1923 r. o komisjach kwalifikacyjnych (Dz. Ust. Nr. 82, poz. 638).

Z związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 lipca 1923 r. o komisjach kwalifikacyjnych („Dziennik Ustaw“ Nr. 82, poz. 638) i zgodnie z pismem okólnem P. Prezesa Rady Ministrów Nr. 147 z dnia 24 sierpnia 1923 roku L. dz. 14288 zarządzam, aby przy ustalaniu ogólne oceny kwalifikacji w myśl § 10 powołanego rozporządzenia, celem uniknięcia nierównomiernego traktowania urzędników przestrzegano ściśle zasady, że ogólna ocena ma opiewać „dostatecznie“ wtedy, jeżeli urzędnik według okoliczności, rozstrzygających dla ustalenia jego kwalifikacji (poszczególne punkty Tabeli Kwalifikacynej) czyni zadość wymogom służby tylko w ten sposób, że osięga wprawdzie najniższą miarę, jaka jest niezbędna do prawidłowego pełnienia służby, jednak nie osięga wymaganej miary przeciętnej „dobrze“ w ciągu całego czasu, na który rozciąga się ocena „bardzo dobrze“, jeżeli przeciętną miarę wybitnie przekracza — „znakomicie“ jednak tylko wtedy, jeżeli wyniki pracy kwalifikowanego przekraczają najwyższy stopień wymagań stawianych urzędnikowi i przyczyniają się w znacznej mierze do podniesienia i udoskonalenia administracji państwowej.

Jeżeli zaś urzędnik nie odpowiada wymaganiom najniższej miary, niezbędnej do prawidłowego wykonywania służby ma jego ogólna ocena brzmieć „nieodpowiednio“.

Warszawa, d. 4 września 1923 r. (OP. 9883).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Kiernik.*

139.

Okólnik (103) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego), Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Delegaa Rządu w Wilnie w sprawie badania kosztów przemiału i cen pieczywa.

Związek Młynarzy Polskich przedłożył Nadzwyczajnemu Komisarzowi Zwalczania Drożyzny kalkulację kosztów przemiału, określając takowe łącznie z zyskiem na 48% ceny kosztów zboża loco, stacja załadowania. Kalkulacja przedłożona przez organizacje komunalne i spółdzielcze (po-

siadające własne młyny) opiewała na 26,5%. Wskazując Panu Wojewodzie (Komisarzowi Rządu i t. p.) na wielką rozbieżność powyższych cyfr i wynikającą stąd niewłaściwość w kalkulowaniu kosztów przemiału przez młynarzy, polecam wydać zarządzenia do władz administracyjnych I instancji, aby poddały ścisłemu badaniu kalkulacje kosztów przemiału w poszczególnych młynach, znajdujących się na terenie podległych mu jednostek administracyjnych i w wypadkach ustalenia nadmiernych zysków winnych bezwarunkowo przekazywały władzom sądowym do ukarania na podstawie obowiązujących ustaw o zwalczaniu lichwy wojennej. Jednocześnie zawiadamiam, że kalkulacje przedłożone przez organizację piekarzy również obliczały nadmierne koszty wypieku pieczywa. Rewizja tych kalkulacji ustaliła, że cena 1 kg. chleba w sprzedaży detalicznej w żadnym wypadku nie może przekraczać ceny 1 kg. mąki loco młyn. Nakazując władzom administracyjnym przestrzeganie tego stosunku ceny chleba do ceny mąki, poleca się winnych przekroczenia tej normy przekazywać sądom pod zarzutem lichwy.

Warszawa, d. 5 września 1923 r. (SA. 4164).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

140.

Okólnik (104) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Poznańskiego i Pomorskiego) oraz Delegata Rządu w Wilnie w sprawie umieszczenia w orzeczeniach karnych II instancji klauzuli o trybie odwołania się.

Zauważyć się daje, iż orzeczenia karne władz administracyjnych II instancji, w tych sprawach, w których obwinionym przysługuje prawo odwołania się do Sądów Okręgowych, nie są zaopatrywane klauzulą odwoławczą.

Brak wskazówki o trybie dalszego odwołania się powoduje bezcelowe zwracanie się obwinionych z rekursami i zażaleniami do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zamiast odwołania się do Sądów Okręgowych.

Wobec tego zarządzam, ażeby w tych orzeczeniach Panów Wojewodów, które w myśl obowiązujących przepisów podlegają jeszcze zaskarżeniu do Sądów Okręgowych, zamieszczono klauzulę, pouczającą obwinionego o przysługującem mu prawie odwołania się do właściwego Sądu Okręgowego.

Warszawa, d. 10 września 1923 r. (AR. 3369/23).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

141.

Okólnik (105) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów Poznańskiego i Pomorskiego w sprawie śpiesznego udzielania przez władze admin. I instancji opinji, wzgl. informacji odnośnie do kontraktów kupna i sprzedaży nieruchomości ziemskich.

Mimo okólnika M. S. W. L. dz. 5 a II 1859 z dnia 10 kwietnia 1922 r. w sprawie postępowania przy opinjowaniu kontraktów kupna i sprzedaży nieruchomości ziemskich, który to okólnik przepisał formę odnośnych opinji, wzgl. informacji i nakazał przesyłanie ich właściwym organom Okręgowego Urzędu Ziemskiego (Komisarzom Ziemskim) w przeciągu najdalej *czternastu* dni, — oraz mimo okólnika M. S. W. Nr. S. P. 347 z dnia 7 lipca 1923 r., który zarządził, że ustalone w nim przepisy co do śpiesznego traktowania wniosków o udzielenie zezwoleń na przewłaszczenie nieruchomości miejskich i fabrycznych, odnoszą się w równej mierze do tych wszystkich spraw przewłaszczeniowych, dla których załatwienia kompetentnemi są Okręgowe Urzędy Ziemskie, a co do których Starostowie obowiązani są do współdziałania w formie opinji, — ustawicznie napływają do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zażalenia na władze administracyjne I instancji, że nie dokładają należytego starania, by sprawy kontraktów kupna sprzedaży nieruchomości ziemskich były rzeczywiście pospiesznie załatwiane.

Przypominając przeto treść obu wyżej powołanych okólników zarządzam, co następuje:

1. Wszystkie wnioski o zezwolenie na przewłaszczenie nieruchomości ziemskich, które wpłynęły do władz administracyjnych I instancji do dnia 1 sierpnia 1923 r i dotychczas zalegają, — mają być bezzwłocznie przedmiotem rozpatrzenia bez względu na stan zasięgniętych informacji i przesłane właściwym organom O. U. Z. w nieprzekraczalnym terminie do dnia 30 września r. b.
2. O wykonaniu powyższego zarządzenia doniosą Starostowie do d. 10 października r. b. Pp. Wojewodom. Pp. Wojewodowie przedłożą bezzwłocznie, a najdalej do dnia 25 października r. b. Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wykaz starostów, którzy powyższych zarządzeń nie wykonali w oznaczonych terminach.
3. Pp. Wojewodowie pociągną, — w razie zaniedbania terminów, podanych pod 1) i 2) odnośnych Starostów do odpowiedzialności dyscyplinarnej i zareferują o tem Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.
4. Co do wniosków, które wpłynęły do władz administracyjnych po dniu 1 sierpnia r. b.,

obowiązują w całej rozciągłości postanowienia okólnika Nr. S. P. 347 z dnia 7 lipca 1923 r w szczególności jego punkt 4 z tem, że sprawy tych wniosków winny być załatwione w czasokresie najdalej (14) czternastu dni bez względu na to, czy wszystkie zasięgane informacje już wpłynęły do odnośnej władzy administracyjnej I instancji.

5. W „wykazie spraw przywłaszczeniowych“ przepisanym pkt. 6 okólnika Nr. S. P. 347 należy w odnośnych rubrykach wykazywać osobno sprawy, dotyczące nieruchomości ziemskich.

Warszawa, d. 5 września 1923 r. (SP. 827/23).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

142.

Okólnik (106) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów (z wyj. małopolsk. Torunia, Poznania i Woj. w Katowicach) w sprawie doręczenia nakazów płatniczych.

Na podstawie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, która niebawem ogłoszona będzie w Dzienniku Ustaw, gminy miejskie i wiejskie mają zapewniony udział w następujących podatkach państwowych:

a) w podatku dochodowym od 30 — 50%;

b) w podatku przemysłowym w postaci dodatku 05% od obrotu;

c) w podatku gruntowym 100% dodatku do państwowego podatku gruntowego

są więc w znacznej mierze zainteresowane w wymiarze i poborze tych podatków.

Według odnośnych przepisów prawnych. jako to art. 113 Ust. o państwowym podatku dochodowym z dnia 16 lipca 1920 r. i art. 289 Ust. o państ. podatku gruntowym – doręczanie nakazów i wszelkich awizacji uskutecznia się albo przez organa władzy skarbowej, albo przez magistraty i urzędy gminne, lub przez policję. O ile chodzi o doręczanie za pośrednictwem policji państwowej to nie jest to wskazane, aby nie utrudniać organom policji wykonywanie najważniejszych zadań, jakie na nią włożono w zakresie bezpieczeństwa publicznego. Co się tyczy władz skarbowych, to doręczanie przez te organa nakazów i wezwań wymagałoby tworzenia całego aparatu równoległego do istniejących już organów wymiarowych i poborowych w gminach miejskich i wiejskich i zatem byłoby to sprzeczne z zasadą przeprowadzenia jaknajdalej idących oszczędności.

Z uwagi na powyższe Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca Panu Wojewodzie wydać, bezzwłocznie, w drodze właściwej, zarządzenie, aby magistraty i urzędy gminne współdziałały bezwarunkowo przy doręczaniu nakazów płatniczych i awizacji kontrabuentom pomienionych wyżej podatków państwowych, podkreślając przytem własny interes ciał samorządnych w sprawnym fukcjonowaniu aparatu egzekucyjnego.

Zarazem zechce Pan Wojewoda zalecić magistratom i urzędom gminnym współudział taki również przy doręczaniu nakazów innych państwowych podatków bezpośrednich.

Warszawa, dnia 7 września 1923 r. (SM. 5023).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

143.

Okólnik (107) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów: Lwowskiego, Krakowskiego, Tarnopolskiego, Stanisławowskiego, Wołyńskiego, Poleskiego, Nowogródzkiego i Białostockiego w sprawie zakładania filji przez związki zawodowe.

W Nr. 76 Dziennika Ustaw R. P. z dnia 3 sierpnia 1923 r poz. 594 ogłoszona została ustawa z dnia 4 lipca 1923 r. w sprawie zakładania „filji“ przez związki zawodowe na terenie działania austrjackiej ustawy o stowarzyszeniach z dnia 15 listopada 1867 r. (austr. Dz. Ust. Nr. 134) oraz rozporządzenia komisarza generalnego Ziem Wschodnich z dnia 25 września 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 25, poz. 255).

Jak wynika z treści powyższej ustawy ma ona na celu usunięcie przeszkód, napotykanych dotychczas przez związki zawodowe, istniejące na podstawie dekretu o pracowniczych związkach zawodowych z dnia 8 lutego 1919 roku, przy rozszerzaniu działalności na obszary, gdzie Dekret wspomiany nie obowiązuje. Z uwagi na zmiany, jakie ustawa ta w prowadza w procedurze otwierania miejscowych „filji“ związków zawodowych, zechcą Panowie Wojewodowie zwrócić uwagę podwładnych organów na przepisy omawianej ustawy, przyczem wyjaśnia się, że pod słowem „filja“ należy rozumieć organizację lokalną związku, obdarzoną na zasadzie statutu pewną autonomją i posiadającą własny zarząd, a będącą odgałęzieniem terytorialnem cetralnego związku, zarejestrowanego przez Głównego Inspektora Pracy (zgodnie z dekretem z dnia 8 lutego 1919 r. Dz. P. P. Nr. 15, poz. 209).

W statutach związków zawodowych odgałęzienia te noszą różne nazwy, przeważnie jednak utrzymują się nazwy: „oddział“, „filja“, „koło“ i t p.

Warszawa, d. 7 września 1923 r. (BB. 1036).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

144.

Okólnik (109) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie wydawania paszportów cudzoziemskich.

Rozszerzając postanowienia okólnika Nr. 78 z dnia 10 czerwca r. b., Ministerstwo upoważnia urzędy administracyjne I instancji do wydawania *na paszportach cudzoziemskich* wielokrotnych wiz na wielokrotne w obie strony przekroczenia granicy polsko-gdańskiej (o których mowa w rozporządzeniu z dnia 26 lipca 1923 r. Nr. BO. 17.662) bez porozumienia z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

Udzielanie natomiast wielokrotnych wiz do W. M. Gdańska na paszportach wzór Nr. 2, w dalszym ciągu będzie zależnym od decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Warszawa, d. 22 września 1923 r. (BO. 22538).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Olpiński.*

145.

Okólnik (110) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Generalnego na Ziemię Wileúską oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie wprowadzenia przez Rząd Argentyński obostrzeń dla emigrantów.

Rząd Argentyński wprowadził pewne obostrzenia dla emigrantów, polegające na tem, że każdy zamierzający wyjechać do Argentyny emigrant winien oprócz świadectwa lekarskiego posiadać jeszcze świadectwa:

1) o nieuprawianiu żebraniny i o zdrowiu umysłowym;
2) o zdolności do pracy;
3) o niekaralności sądowej.

Swiadectwa te, stosownie do żądań Rządu Argentyńskiego, winny być wystawione przez władze administracyjne kraju, do którego dany emigraut jest przynależny. Emigrantom nie posiadającym wyżej wyszczególnionych świadectw, konsulat Argentyński nie będzie udzielać wiz wjazdowych.

Z uwagi na powyższe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Urzędem Emigracyjnym, ustala następujący tryb postępowania względem emigrantów do Argentyny.

I. Zamierzające wyemigrować do Argentyny osoby, winne (poza załatwieniem ogólnych formalności paszportowych) złożyć w odnośnej do swego rzeczywistego miejsca zamieszkania Komendzie Powiatowej lub Komisarjacie Policji podanie, celem uzyskania wymaganych przez Rząd Argentyński świadectw. Do podania winny być dołączone trzy rodzaje świadectw, wystawione na formularzach według załączonych wzorów, patrz załączniki Nr. 1, Nr. 2, Nr. 3. Każde z tych świadectw ma być zaopatrzone w fotografję petenta. Formularzy drukowanych, o których wyżej mowa, zawierających tekst hiszpański, francuski i polski, dostarczać będą emigrantom Towarzystwa Okrętowe. W podaniu emigrant winien oświadczyć, że nie był nigdy umysłowo chory, nie uprawiał żebraniny, że nie był w ciągu ostatnich 5-ciu lat karany za wykroczenia, pociągające za sobą karę uwłaczającą, oraz wymienić rodzaj pracy, do jakiej jest zdolny.

II. Złożone przez petenta w Komendzie Powiatowej, względnie Komisarjacie Policji, formularze wypełniane będą w sposób następujący, a mianowicie należy:

1) u góry każdego z 3-ch formularzy wymienić nazwę Urzędu wystawiającego świadectwo oraz numer sprawy (czyli numer podania);
2) po słowach „zaświadczam, że (w załącznikach Nr. 1 i Nr. 2, względnie po słowach poświadczam, że P.“ (w załączniku Nr. 3) — wypisać imię i nazwisko emigranta;
3) u dołu każdego z 3-ch formularzy, nad tekstem: „sprawdzono w Konsulacie Generalnym Argentyńskim w Warszawie“ umieścić adnotację następującą: „Niniejsze zaświadczenie wydaje się wyłącznie w celu okazania go w Konsulacie Argentyńskim;
4) na 2 rogach fotografji na krzyż odcisnąć pieczęć urzędu wystawiającego świadectwa;
5) w ten sposób wystawione świadectwa — zaopatrzyć w podpis i pieczęć władzy wystawiającej oraz datę;
6) przy wypisywaniu świadectwa o zdolność do pracy, należy oprócz tego po słowach: „jest zdolny do pracy następującej“—wyszczególnić (na zasadzie zawartego w podaniu oświadczenia) rodzaj pracy, do jakiej dany emigrant jest zdolny.

W wystawianiu powyższych świadectw, nie należy czynić trudności, o ile naturalnie treść wystawianych świadectw nie jest w rażącej sprzeczności z faktycznym stanem rzeczy.

W wykonaniu powyższego Urzędy administracyjne I-ej instancji winny:

a) przestrzegać, by świadectwa te były wystawiane przez odnośne władze policyjne w sposób wskazany w niniejszem okólniku;
b) informować emigrantów, że świadectwa muszą być zaświadczone w urzędzie emigracyjnym przy uzyskiwaniu na paszporcie wizy tegoż urzędu.

Warszawa, d. 22 września 1923 r. (BO. 20058).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Olpiński.*

Załącznik Nr. 1.

CERTIFICADO
(mendicidad y enajenacjoń mental).

CERTIFICAT
(mendicité et alenation mentale).

ŚWIADECTWO
(żebraniny i umysłowości).

Certifico que
Certifie que
Zaświadczam, że

No ha padecido nunca de enajenacion mental, ni checho ejercicio de la mendicidad.

N'a jamais été atteint d'alienation mentale et n'a jamais exerce la mendicite.

Nie był nigdy umysłowo chory i nie uprawiał żebraniny.

Visto en el Consulado General Argentino en Varsovia.

Vu au Consulat General d'Argentine à Varsovie.

Sprawdzono w Konsulacie Jeneralnym Argentyńskim w Warszawie.

Gratis.

Photographie
Fotografja

Załacznik Nr. 2.

CERTIFICADO
procesal.

CERTIFICAT
de Bonne vie et moeurs.

ŚWIADECTWO
moralności i dobrych obyczajów.

Certificamos que ....

Nous certifions que ....

Zaświadczam, że ....

....

....

No ha sufrido proceso ninguno durante los cineo ultimos anos por delitos contra el orden social o

N'pas été condamné pendant les cinq dernieres années pour offense contre l'ordre social ni pour.
Nie był karany w ostatnich 5-ciu latach za wystąpienie przeciwko porządkowi socjalnemu lub za inne.

que hayan dado lugar a penas infamantes.

délits ayant entrainé une peine infamante.
wykroczenia, pociągające za sobą karę uwłaczającą.

Visto en el Consulato General Argentino en Varsovia.

Vu au Consulat Général d'Argentine à Varsovie.
Sprawdzono w Konsulacie Jeneralnym Argentyńskim w Warszawie.

Gratis.

Photographie
Fotografja

Załącznik Nr. 3.

CERTIFICADO
de aptitud industrial.

CERTIFICAT
d'aptitude au travail.

ŚWIADECTWO
zdolności do pracy.

M. ....

....

Certifico que M. ....

Certifie que M. ....

Poświadcza, że P. ....

Tienne la siqiuente aptitud industrial:

est capable au travail suivant:

Jest zdolny do pracy następującej:

Visto en el Consulado General Argentino en Varsovia.

Vu au Consulat Général d'Argentine à Varsovie.

Sprawdzono w Konsulacie Jeneralnym Argentyńskim w Warszawie.

Gratis

Photographie.

Fotografja.

146.

Okólnik (111) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w przedmiocie opłaty stemplowej w sprawie służby wojskowej.

Wobec istniejących wątpliwości przy pobieraniu opłat stemplowych od podań w sprawach służby wojskowej oraz od podań w sprawach, dotyczących stosunku służbowego, wyjaśnia się zgodnie z pismem Dep. I. Min. Spraw Wojsk. z dnia 14 września r. b. L. dz. 23592 wydanem w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu, co następuje:

I. Niżej wyszczególnione podania, jako podpadającego pod ulgowy przepis par. 6 pkt. 6 przepisów z dnia 24 kwietnia 1923 r. w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz świadectw urzędowych (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 44 z 1923 r. str. 480), są zwolnione od opłaty stemplowej;

1) podania względnie prośby o ulgi w służbie wojsk. o odroczenie lub zwolnienie od służby wojskowej, zgodnie z odnośnemi artykułami tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej.

2) podania - skargi wzgl. prośby apelacyjne i odwoławcze, zgodnie z art 114 — 116 tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej;

3) podania o przyjęcie do wojska w charakterze ochotników;

4) podania o udzielenie pisemnych informacji w sprawie służby wojskowej;

5) podania osób prywatnych o przeniesienie szeregowych zawodowych i niezawodowych;

6) podania osób prywatnych o zwolnienie szereg. zawodowych z czynnej służby wojskowej;

7) podania osób prywatnych o urlopy dla szeregowych;

8) podania o wydanie duplikatów dokumentów wojskowych w razie ich zagubienia;

Natomiast podania:

1) o zezwolenie na otrzymanie paszportów zagranicznych;

2) o wydanie zgody na zwolnienie z obywatelstwa;

3) o zezwolenie na wstąpienie do armji państw obcych;

4) osób cywilnych w sprawie poszukiwania osób wojskowych;

5) o nadesłanie dokumentów ewidencyjnych z b. armji zaborczych jako nie dotyczące bezpośrednio służby wojskowej, względnie stosunku służbowego podlegają opłacie stemplowej.

II. Podania wojskowych zawodowych oraz szeregowych niezawodowych o zezwolenie na zawarcie małżeństwa są zwolnione od opłaty stemplowej, a to w myśl par. 5 punktu 9 wyżej wspomnianych przepisów.

Warszawa, d. 22 września 1923 r. (OBR. 6421)

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

147.

Okólnik (112) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Poznańskiego i Pomorskiego), Delegata Rządu w Wilnie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie dowodów osobistych.

Zmieniając p. 16 okólnika Min. Spr. Wewn. Nr. 125 z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. Urz. M. S. Wew. Nr. 12 z r. 1921) wzgl. zarządzenia moje z dnia 9 lipca 1923 r. Nr. BP. 3350/23, postanawiam niniejszem podwyższyć od dnia 1 października 1923 r. kwotę pobieraną dotąd od petentów tytułem zwrotu kosztów za każdy dowód osobisty z 5.000 na 10.000 mk. Podwyżka ta nie dotyczy tych dowodów osobistych, które wydano petentom przed dniem 1 października 1923 r.

Warszawa, d. 29 września 1923 r. (BP. 4966).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Kiernik.*

148.

Okólnik (113) Ministra Spraw Wewnętrznych do Dyrektorów Departamentów, wszystkich Wojewodów, Delegata Rządu w Wilnie, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie podań, wnoszonych przez zrzeszenia, mające za cel wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną.

Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 8 sierpnia b. r. Nr. 3377/Dep. Opłat donosi tutejszemu Ministerstwu, że stwierdziło, iż zrzeszenia dla których w § 7, punkcie 4 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań, oraz od świadectw urzędowych", ogłoszonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 24 kwietnia b. r. (Dz. U. Nr. 44, poz. 298), przewidziane jest osobiste uwolnienie od opłat stemplowych, przypadających od podań i załączników, wnoszonych do urzędów państwowych, wykorzystują wymieniony przepis w ten sposób, iż wnoszą do urzędów państwowych w załatwieniu ustnych lub pisemnych próśb poszczególnych swoich członków w ich zastępstwie i w ich ściśle osobistych sprawach nieostemplowane podania. Urzędy państwowe zaś nie żądają od właściwego petenta przedłożenia oddzielnego podania, lecz podanie wniesione przez zrzeszenie, traktują tak, jakby było wniesione bezpośrednio przez zainteresowanego, przez co umożliwiają temu ostatniemu uchylenie się od ciążącego na nim obowiązku uiszczenia należnej opłaty stemplowej. Zdarza się to w szczególności przy podaniach, podlegających wysokim stawkom stemplowym: (np. podania o koncesję i t. p.).

Zasadniczym motywem, powodującym zrzeszenia do wnoszenia tego rodzaju podań zastępczych, ma być ubóstwo członków zrzeszenia którzy rzekomo nie mogą uiszczać obowiązujących obecnie, wysokich opłat stemplowych od pewnych kategorji podań. Motyw ten jednak jest nieuzasadniony, gdyż § 7, punkt 5, cyt. „Przepisów" przewiduje uwolnienie od opłat stemplowych, podań, wniesionych przez osoby, które dołączają do podania świadectwa ubóstwa.

Celem zapobieżenia na przyszłość uszczuplaniu dochodów skarbowych w sposób wyżej określony, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca wydać stosowne zarządzenia, aby omawiane „podania zastępcze", o ile niezaopatrzono ich przepisanym stemplem, lub do których nie dołączono swiadectw ubóstwa osób interesowanych, traktowano jako podania zrzeszenia, uprawnionego jedynie do popierania prośby swego członka i zażądano od tego ostatniego złożenia oddzielnego należycie ostemplowanego podania.

Warszawa, d. 31 września 1923 r. (Pr. 8857).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Olpiński*
Podsekretarz Stanu.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

149.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lipca 1923 roku Nr. B. S. 1392/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 924 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Szkoły Handlowej" w Warszawie.

150.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lipca 1923 roku Nr. B. S. 1050/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 925 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Właścicieli Zakładów Fryzjerskich m. st. Warszawy".

151.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lipca 1923 roku Nr. B. S. 1177/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 926 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Radiotechników Polskich" w Warszawie.

152.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 lipca 1923 roku Nr. B. S. 1404/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 927 stowarzyszenie pod nazwą „Ogólnopolski Związek Bratnich Pomocy Młodzieży Akademickiej" Kopernika 41.

153.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lipca 1923 roku Nr. B. S. 1225/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 928 stowarzyszenie pod nazwą „Tow. Przyjaciół Zakładu Wychowawczo-Naukowego XX Marjanów" na Bielanach.

154.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lipca 1923 roku Nr. B. S. 1217/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 929 stowarzyszenie pod nazwą „Patronat Filmu Polskiego" w Warszawie.

155.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
wnętrznych z dnia 16 lipca 1923 roku
B. S. 1123/23 wciągnięto do rejestru stowarzy-
ń i związków pod Nr. 930 stowarzyszenie pod
wą „Polski Związek Fabrykantów Kapeluszy“
Varszawie.

156.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
nętrznych z dnia 23 lipca 1923 roku
. S. 1553/23 wciągnięto do rejestru stowarzy
i związków pod Nr. 931 stowarzyszenie pod
wą „Zrzeszenie Pracowników Administracji
hnicznej Warsztatów i Parowozowni P. K. P.“
Varszawie.

157.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
wnętrznych z dnia 30 lipca 1923 roku
B. S. 1419/23 wciągnięto do rejestru stowarzy-
ń i związków pod Nr. 932 stowarzyszenie pod
wą „Tow. Walki z gruźlicą w powiecie War-
skim“.

158.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
nętrznych z dnia 31 lipca 1923 roku
. S. 1583/23 wciągnięto do rejestru stowarzy-
i związków pod Nr. 933 stowarzyszenie pod
wą „Tow. Propagandy Budowy Dró i Budo-
Wodnych w Polsce oraz ich uprzemysłowie-
i wykorzystania“.

159.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
wnętrznych z dnia 4 sierpnia 1923 roku
B. S. 974/23 wciągnięto do rejestru stowarzy-
i związków pod Nr. 934 stowarzyszenie pod
wą „Stowarzyszenie Wytwórców i Kupców
ży Obuwianej“ w Warszawie.

160.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
wnętrznych z dnia 4 sierpnia 1923 roku
B. S. 1533/23 wciągnięto do rejestru stowarzy-
ń i związków pod Nr. 935 stowarzyszenie pod
wą „Stowarzyszenie Elektrotechników Pol-
ch“ w Warszawie.

161.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
wnętrznych z dnia 4 sierpnia 1923 roku
B. S. 1438/23 wciągnięto do rejestru stowarzy-
ń i związków pod Nr. 936 stowarzyszenie pod
wą „Związek Rewizyjny Spółdzielni Pracowni-
Państwowych, Komunalnych i Społecznych“
Varszawie.

162.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw
wnętrznych z dnia 12 sierpnia 1923 roku
B. S. 1347/23 wciągnięto do rejestru stowarzy-
ń i związków pod Nr. 937 stowarzyszenie pod
wą „Związek Przemysłowców miasta Puszko-
i najbliższych okolic“ w Warszawie.

163.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 sierpnia 1923 roku Nr. B S. 1635/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 938 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Inżynierów Kolejowych“.

164.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1451/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 939 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Gimnastyczne Sokół“ w Warszawie na Pradze, gniazdo VI im. Bartosza Głowackiego w Warszawie.

165.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnetrznych z dnia 14 lipca 1923 roku Nr. B S. 1150/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 940 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Resursy Obywatelskiej“ w Warszawie.

166.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1282/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 941 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Wytwórców Olejów Roślinnych Rzeczypospolitej Polskiej“ w Warszawie.

167.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1203/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 942 stowarzyszenie pod nazwą „Talmud Tora Teferas Mojsze“ „Piękność Nauki Zakonu Mojżesza“ w Warszawie.

168.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 sierpnia 1923 roku Nr B. S. 1025/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 943 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie byłych studentek szkół akademickich w Petersburgu“.

169.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1355/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 944 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo Naukowe pod nazwą „Towarzystwo Chirurgów Polskich“ w Warszawie.

170.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1923 roku Nr. B. S 1570/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 945 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Gazowników i Wodociągowców Polskich“ w Warszawie.

171.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1923 roku Nr B. S. 1594/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 946 stowarzyszenie pod nazwą „Związek fabrykantów czekolady, cukrów i przetworów cukierniczych w Rzeczypospolitej Polskiej".

172.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1405/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 947 stowarzyszenie pod nazwą „Talmud Tora Chikaj Chaim" (Prawo Życiowe).

173.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1361/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr 949 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Bursy im. Poległych za Ojczyznę".

174.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 sierpnia 1923 roku Nr B. S. 638/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 950 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Szkolne" w Warszawie.

175.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 sierpnia 1923 roku Nr. B B 930/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 951 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Wytwórców Win Owocowych w Polsce".

176.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1619/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 952 stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Stowarzyszenie Miłośników Muzyki — Mandolinistów i Gitarzystów — Echo Polskie".

177.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1503/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr 953 stowarzyszenie pod nazwą „Centrala Drobnych Kupców i Handlujących Żydów w Polsce".

178.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 sierpnia 1923 roku Nr. B. S. 1425/23 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 954 stowarzyszenie pod nazwą „Klub Społeczno Polityczny" w Warszawie.

179.

Na zasadzie postanowienia Ministra Sp
Wewnętrznych z dnia 21 sierpnia 1923 r
Nr. B. S. 1276/23 wciągnięto do rejestru stowa
szeń i związków pod Nr 956 stowarzyszenie
nazwą Robotniczy Klub Sportowy „Marymont

180.

Na zasadzie postanowienia Ministra S
Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1923
Nr. B. S. 1632/23 wciągnięto do rejestru stow
szeń i związków pod Nr. 958 stowarzyszeni
nazwą „Związek Wytwórców Tektury Smoło
wej, Przetworów Smołowcowych i Asfaltu w R
czypospolitej Polskiej".

181.

Na zasadzie postanowienia Ministra S
Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1923
Nr. B. S. 975/23 wciągnięto do rejestru stowa
szeń i związków pod Nr. 959 stowarzyszenie
nazwą „Związek Polskich Wytwórców Wag
i Parowozów".

182.

Na zasadzie postanowienia Ministra S
Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1923
Nr B. S. 1595/23 wciągnięto do rejestru stow
szeń i związków pod Nr. 960 stowarzyszenie
nazwą „Stowarzyszenie Kupców Polskich" w
szawie.

183.

Na zasadzie postanowienia Ministra S
Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1923
Nr. B. B. 1016/23 wciągnięto do rejestru sto
szeń i związków pod Nr. 961 stowarzyszenie
nazwą „Poleskie Towarzystwo Myśliwskie", z
dzibą w Warszawie.

184.

Na zasadzie postanowienia Ministra Sp
Wewnętrznych z dnia 30 sierpnia 1923 r
Nr. B. B. 2036 wciągnięto do rejestru stowa
szeń i związków pod Nr. 962 stowarzyszenie
nazwą „Zjednoczenie Pracowników Niewidomyc

185.

Na zasadzie postanowienia Ministra Sp
Wewnętrznych z dnia 5 września 1923 r
Nr B. S. 1105 wciągnięto do rejestru stowar
szeń i związków pod Nr. 963 stowarzyszenie
nazwą Klub Sportowy „Polonja" w Warszawie

186.

Na zasadzie postanowienia Ministra Spr
Wewnętrznych z dnia 5 września 1923 ro
Nr. B S. 1510/23 wciągnięto do rejestru stowar
szeń i związków pod Nr. 965 stowarzyszenie p
nazwą „Zrzeszenie Pracowników Polskiej Kra
wej Kasy Pożyczkowej".

Sprawy personalne.

I. Odznaczenia.

Na podstawie dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 maja 1923 r. odznaczeni zostali orderem „Odrodzenia Polski“ następujący urzędnicy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

I. W Zarządzie Centralnym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Krzyżem Komandorskim: Konstanty Lenc — b. Dyrektor Departamentu.

Krzyżem Oficerskim: Władysław Weissbrod — Dyrektor Departamentu; Dr. Tadeusz Koncki — b. Naczelnik Wydziału; Stefan Dobrowolski — Nacz. Wydz.; Bolesław Kozłowski — Nacz. Wydz.; Stefan Brzeziński — Inspekt. Admin.; Dr. Rudolf Sikorski — Nacz. Wydz.; Dr. Adolf Rappe — b. Nacz. Wydz. i Dr. Stanisław Celichowski — b. Nacz. Wydz.

Krzyżem Kawalerskim: Jerzy Adelstein — St. Ref. Min. Spr. Wewn.; Leopold Rutkowski — St. Ref.; Bronisław Ostrowski — St. Ref. M. S. W.; Antoni Robaczewski — b. Nacz. Kanc. Główn. i Władysław Zieliński — b. Sekr. b. Min. b. Dz. Pr.

II. W Województwie Białostockiem.

Krzyżem Kawalerskim: Bronisław Nazimek — b. Starosta w Szczuczynie, ob. Starosta w Łomży i Józef Sienkowski — b. Starosta Bielski.

III. W Województwie Kieleckiem.

Krzyżem Oficerskim: Dr. Stanisław Wróblewski — b. Nacz. Wydz. w Urz. Woj. i Aleksander Trzciński — Starosta w Będzinie.

IV. W Województwie Krakowskiem.

Krzyżem Komandorskim z gwiazdą: Dr. Kazimierz Gałecki — Wojewoda.

Krzyżem Oficerskim: Dr. Zdzisław Wawrausch — Nacz. Wydz. w Urz. Woj.; Władysław Kowalikowski — Nacz. Wydz. Wojew.; Michał Zawadzki — urz. V st. sł. w Urz. Woj. i Michał Rawski — Starosta w Podgórzu.

V. W Województwie Lubelskiem.

Krzyżem Oficerskim: Marjan Szaynowski — Nacz. Wydz. w Urz. Woj.

Krzyżem Kawalerskim: Adolf Krauze — Starosta w Lublinie.

VI. W Województwie Lwowskiem.

Krzyżem Oficerskim: Stanisław Zimny — Nacz. Wydz. w Urz. Woj.; Jan Matkowski — Nacz. Wydz. w Urz. Woj. i Zygmunt Zeleski — Kierownik Starostwa we Lwowie.

VII. W Województwie Łódzkiem.

Krzyżem Oficerskim: Marjan Rembowski — b. Starosta Kaliski, ob. Wojewoda; Stanisław Iżycki — Kom. Rządu na m. Łódź; Zdzisław Stefański — b. Starosta w Sieradzu, ob. w Kaliszu; Paweł Garapich — b. Nacz. Wydz w Urz. Woj., ob. w Stanisławowie i Władysław Łyszkowski — Nacz. Wydz. w Urz. Woj.

VIII. W Województwie Nowogródzkiem.

Krzyżem Oficerskim: Marjan Parjanowicz — Nacz. Wydz. w Urz. Woj.

Krzyżem Kawalerskim: Józef Jellinek — Starosta w Nowogródku i Stanisław Januszkiewicz — urz. VIII st. sł. Nacz. rejonu.

IX. W Województwie Poleskiem.

Krzyżem Komandorskim: Stanisław Downarowicz — Wojewoda.

Krzyżem Oficerskim: Florentyn Andracki — Starosta Kobryński.

X. W Województwie Pomorskiem.

Krzyżem Komandorskim: Dr. Stefan Łaszewski — b. Wojewoda i Jan Brejski — Wojewoda.

Krzyżem Oficerskim: Dr. Paweł Ossowski — b. Starosta w Chełmie.

Krzyżem Kawalerskim: Leon Kowalski — b. Starosta w Kartuzach, ob. w Kościerzynie.

XI. W Województwie Poznańskiem.

Krzyżem Komandorskim: Adolf Bniński — Wojewoda.

Krzyżem Oficerskim: Dr. Stefan Cwojdziński — Wice Wojewoda; Ludwik Begale — b. Prezes Wojew. Sądu Admin. i Hilarjusz Ewert-Krzemieniecki — Starosta w Czarnkowie.

Krzyżem Kawalerskim: Tadeusz Kłos — Starosta pow. wschod poznańskiego; Wincenty Dabiński — Starosta Gostyński; Bronisław Dietz — Starosta Inowrocławski; Dr. Zbigniew Jerzykowski — Starosta w Chodzieży i Stanisław Maliński — Nacz. Sekr. Woj.

XII. W Województwie Stanisławowskiem.

Krzyżem Oficerskim: Seweryn Siekirski — Starosta w Kosowie.

Krzyżem Kawalerskim: Władysław Guckler-Wisłocki — Kier. Oddz. w Urz. Woj.; Dr. Emil Golczewski — Starosta w Skolem i Mieczysław Rappe—Kier. Wydz. w Urz. Woj.

XIII. W Województwie Śląskiem.

Krzyżem Komandorskim: Ś. p. Józef Rymer—b. Wojewoda i Zygmunt Żurawski - Wice-Woj.

Krzyżem Oficerskim: Dr. Józef Potyka — Starosta w Świętochłowicach.

Krzyżem Kawalerskim: Walenty Olearczyk—Starosta w Tarnowskich Górach; Dr. Jerzy Kisiała—b. Starosta w Cieszynie i Dr. Franciszek Lerch—Starosta w Pszczynie.

XIV. W Województwie Tarnopolskiem.

Krzyżem Oficerskim: Kazimierz Jaworczykowski — Nacz. Wydz. i Konstanty Des Loges—Nacz. Wydz.

Krzyżem Kawalerskim: Czesław Leon Eckhardt — Starosta w Tarnopolu.

XV. W Województwie Warszawskiem.

Krzyżem Oficerskim: Mieczysław Bilski—b. Nacz. Wydz. Urz. Woj., ob. Woj. Kielecki i Ignacy Manteufel—Zast. Wojewody.

Krzyżem Kawalerskim: Stanisław Okulicz — Starosta Warszawski i Antoni Pinakiewicz — Starosta w Gostyninie.

XVI. W Okręgu Administracyjnym Wileńskim.

Krzyżem Komandorskim: Walery Roman—Delegat Rządu.

XVII. W Województwie Wołyńskiem.

Krzyżem Kawalerskim: Zygmunt Robakiewicz — Starosta w Krzemieńcu i Wacław Malanowski — Starosta we Włodzimierzu Wołyńskim.

XVIII. W Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę.

Krzyżem Oficerskim: Zygmunt Beczkowicz — Zast. Kom. Rządu.

XIX. W Policji Państwowej.

Krzyżem Oficerskim: Michał Bajer — b. Gł. Kom. Pol. Państw.

Krzyżem Kawalerskim: Władysław Dąbrowski — Nadkom. P. P.; Paweł Foerster—Nacz. Wydz. K. Gł. P. P.; Franciszek Kaufman - Insp. P. P.; Henryk Kawecki—Podinsp. P. P.; Ignacy Koral—Insp. P. P.; Ignacy Krzymuski—Insp. P. P.; Wiktor Ludwikowski — b. Insp. P. P.; Stanisław Jan Pilch—Podinsp. P. P.; Jan Schuch—Nadkom. P. P.; Tadeusz Tomanowski—Insp. P. P.; Henryk Walczak—Podinsp. P. P.; i Bolesław Wróblewski—Insp. P. P.

II. Ruch służbowy.

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 1 września do 1 października 1923 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

B. urzędnik Min. Spraw Wewn. — Sulistrowski Kazimierz — urzędnikiem prow. VI st. sł. dnia 26 września 1923 r.

Prow. urzędniczka XII st. sł. — Obuchowska Eugenja — prow. urzędniczką XI st. sł. dnia 18 września 1923 r.

Przeniesieni do Zarz. Centr. Min. Spraw Wewn.

Naczelnik Kancelarji w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach w VII st. sł. — Bilski Bolesław — w charakterze urzędnika VII st. sł. dnia 18 września 1923 r.

Praktykant w XI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie — Hoszard Jerzy — w dotychczasowym charakterze dnia 13 września 1923 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Inspektor Starostw w V st. sł.—Tułecki Szymon — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 18 września 1923 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku:*

Broszkiewicz Emanuel Stanisław — prow. urzędnikiem VI st. sł. dnia 12 września 1923 r.

Prow. urzędnik VI st. sł.—Schreyer Witold—urzędnikiem VI st. sł. dnia 27 września 1923 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *we Lwowie:*

Urzędnik rach. VIII st. sł.—Sawicki Karol—urzędnikiem rach. VII st. sł. dnia 7 września 1923 r.

Urzędnik VIII st. sł.—Nieć Tadeusz—urzędnikiem VII st. sł. dnia 7 września 1923 r.

W Urzędzie Wojewódzkim *Pomorskim:*

Radca Woj. w VI st. sł. — Kwiatkowski Roman — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł. dnia 18 września 1923 r.

Przeniesieni:

Urzędnik VII st. sł.—Dr. Budziak Tomasz— z Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie do Starostwa w Sierpcu dnia 12 września 1923 r.

Urzędnik VI st. sł. — Boguszewski Stefan — z Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie do Urzędu Wojewódzkiego Poleskiego dnia 14 września 1923 r.

Przeniesiony na emeryturę:

Radca b. Namiestnictwa w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie — Nieświatowski Bolesław — przeniesiony na emeryturę z dniem 30 września 1923 r.

Zwolniony ze służby:

Radca Woj. w Poznaniu w VI st. sł. — Miłkowski Stanisław — wskutek przejścia do służby w Min. Kolei Żel. dnia 11 września 1923 r.

Uwaga: Nominacja Stanisława Dorożyńskiego na stanowisko prow. urzędnika VI st. służb. w Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim unieważniona dnia 25 września 1923 r.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

Starosta w Kolbuszowej w VII st. sł. — Malinowski Tadeusz — Starostą w VI st. sł. dnia 7 września 1923 r.

Starosta w Jarosławiu w VII st. sł.—Prezentkiewicz Edmund — Starostą w VI st. sł. dnia 7 września 1923 r.

Dr. Kwasik Tomasz—urzędnikiem VII st. sł. w Starostwie w Będzinie dnia 6 września 1923 r.

Przeniesieni:

Referent Czapliński Kazimierz — ze Starostwa w Rypinie do Starostwa Nieszawskiego dnia 1 września 1923 r.

Urzędnik VII st sł. Dr. Chmielnikowski Tomasz — ze Starostwa w Łucku do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego dnia 12 września 1923 r.

P. o. Starosty w Lubomlu — Wielhorski Cezary — do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego w charakterze prow. urzędnika VI st. sł. dnia 26 wześnia 1923 r

P. o. Starosty w Horochowie — Popiel Włodzimierz —do Urzędu Wojewódzkiego Wołyńskiego w charakterze prow. urzędnika VI st sł. dnia 12 września 1923 r.

Zwolnieni ze służby:

Prow. urzędniczka VII st. sł. w Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę—Kowalewska Halina—na własną prośbę z dniem 30 września 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Równem—Wołoszynowski Zygmunt—na własną prośbę z dniem 7 lipca 1923 r.

Prow. urzędnik VII st. sł. w Starostwie w Brześciu n/B. Perzyński Jerzy — na własną prośbę z dniem 30 września 1923 r.

Zawiadomienie.

Cena „Skorowidzów", wydanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych została podwyższona. W szczególności „Skorowidz" Koncki-Hausner (Cz. I—III w jednym tomie) kosztuje obecnie **600.000** *Mk. „Skorowidze": Hausner (Cz. IV i V) kosztują po* **400.000** *Mk. za egzemplarz.*

„Skorowidze" są do nabycia w księgarni Hoesicka, Warszawa, ul. Senatorska Nr. 22, oraz w Urzędach Wojewódzkich.

Drukarnia Towarzystwa Straży Kresowej, Sp. z ogr. odp., Warszawa, Jasna Nr. 8